

Καὶ ὄμιλεῖ ἴστα φράγκικα καὶ εἰς τὰ κοντοβράκια
καὶ προσπαθεῖ μὲ τὸ καλὸ νὰ τοὺς περάσῃ ἢ κάκια.
Ἄλλὰ μὲ τὴν προσφώνησιν τ' αὐτί των δὲν ἰδρόνει
καὶ τῆς σεπτῆς αἰθούσης του λερόνου τὰ χαλιά,
ὡς ὅτου καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς θυμόνει
καὶ δίνει ἴστον Διάδοχο καὶ τὴν Κορομηλιά.

Μὰ βλέπω δά καὶ τὸν Τσιγγρὸ μὲ τόση συλλογὴ
νὰ κλαίῃ γιὰ τὸ ἄκυρον καὶ γιὰ τὴν ἐκλογὴ
μαζὶ μὲ τὸν Σιμόπουλο, μαζὶ μὲ τὸν Καμπᾶ
καὶ τὸ βαρὺ κεφάλι του ἴστα γέρια ν' ἀκουμπᾶ.
Καὶ ψάλλει ὁ κακόσορτος μὲ τὸν καθένα βλάμη:
«Τοῦ Κίτσου ἡ μάννα κάθεται ἴστην ἄκρη ἴστο ποτάμι.»

Καὶ τὸν κυττάζω μὲ τοὺς δαὸ νὰ πέρῃ τὰ βουνά,
διότι νέας ἐκλογὰς θὰ ἔχωμεν καὶ πάλι,
βλέπω τὸ Σούτσο πίσω μου μὲ τὸν Καλλιφρονᾶ
καὶ τὸν γιαιτρὸ μὲ τᾶλογο, ἤγουν τὸν Χρῆστο Ράλλη.
Καὶ τῶν Μολάων τὸν βλαστὸν μὲ τὰ κοκκινογούλια
ἀπὸ τὴν λόρδα τὴν πολλὴ νὰ τρώῃ παραπούλια.

Κυττάζω καὶ τὸν Πρίγκηπα τοῦ Ὁρλεᾶν νὰ τρέχῃ
κι' ἀπάνω ἴστην Ἀκρόπολι νὰ χάσκῃ ἐν αἰγῇ,
τοῦ Χατζηπέτρου τὸν υἱὸν ὡς ὁδηγὸν νὰ ἔχῃ
κι' ὁ Χατζηπέτρος εἰς αὐτὸν σαφῶς νὰ ἐξηγῇ
πᾶν μνήμα βαρυσήμαντον τῆς κλασικῆς παιδείας
ὡς Κουμσνούδης, Μυλωνᾶς, Σοφούλης, Καββαδίας.

Χειμάρρους οὐρων θεωρῶ εἰς ὄλας τὰ γωνίας
καὶ μουστοφόρων ἀμαξῶν συχνὸν ἀκούω βρόντον,
κυττάζω καὶ τὸν λέοντα τῆς πάλαι Χαιρωνείας
νὰ στήνεται ἴψηλὰ ἴψηλὰ πρὸς μνήμην τῶν πεσόντων,
μὰ βλέπω κι' ἄλλον λέοντα ἐπάνω εἰς τὴν Κοῦτρηα,
ποῦ ὁ γνωστὸς Μπεκῆρ Ἀγᾶς μᾶς ἔσπασε τὰ μούτρα.

Βλέπω νὰ σείνουν οἱ σειμοὶ τὸ Ἄστρ τῆς Παλλάδος
ὡς νὰ μεταρρυθμίζεται τὸ κράτος τῆς Ἑλλάδος,
μανθάνω δὲ περιχαρῆς ἴστας εὐτυχίας ὄλας
πῶς τῶστριψε διὰ νυκτός κι' ἐπῆγε ἴστο Παρίσι
πολίτης ἀξιότιμος, ὁ κύριος Μανσόλας,
μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Ρίχνω παντοῦ τὰ μάτια μου καὶ βλέπω τοῦτα ὄλα
καὶ μακαρίζω τρεῖς φοραὶς τὸν κύριον Μανσόλα,
ὅπου ἐξοικονόμησε ἴλιγα λεπτὰ μὲ τρόπο
κι' ἐπῆγε τὸν ἀέρα του νὰ πάρῃ σ' ἄλλον τόπο,
διότι ὅπως ἔγινε ἡ κλασικὴ μας χώρα
δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς ἐδῶ νὰ ζήσῃ οὔτε ὦρα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἴστο σπῆτι μου ἀνέβῃ,
ἴστην Νεάπολιν ἐπάνω, —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, —δαὸ ἴστο λάδι, τρεῖς ἴστο ξύδι,

Καπέλα τοῦ συρμοῦ
εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ.

Εἰς τοῦ Ἐρμοῦ τὸν δρόμον, εἰς τὴν Καπνικαρέα,
εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον τοῦ Γιάννη τοῦ Κασδόνη,
καπέλα θὰ εὐρῆτε πραγματικῶς ὦραϊα,
ποῦ ὅποιος τὰ φορέσῃ ποζάρει καὶ φουσκώνει.
Περίφημα καπέλα Λεόν, Λαβίλλ, Χριστύ,
ποῦ εἶναι καπελάδες ἴστον κόσμον ξακουστοί,
πρὸς τοῦτοις καὶ καπέλα γιὰ κάθε μιὰ κυρία,
ποῦχει μεγάλο πάθος γιὰ τὴν καρβαλαρία.
Ρεπούμπλικες πρὸς τοῦτοις σχημάτων διαφόρων
πρὸς χρῆσιν τῶν σπουδαίων καὶ τῶν λιμοκοντόρων,
διότι κι' ὁ Τρικούπης μοῦ λέγουν μερικοὶ
πῶς τὴν ρεπούμπλικά του τὴν ἴπῃρε ἀπ' ἐκεῖ.

Σειρὰ εἰκόνων
τῶν πάλαι χρόνων.

Ἀγγέλλομεν πρὸς ὄλους κι' ἐμεῖς ἰδιαιτέρως
πῶς ἤδη συμπληρόνει ὄλον τὸ πρῶτον μέρος
καὶ ἡ πινακοθήκη ἐκείνη τῆς Ἐστίας
μ' Ἑλληνικὰς εἰκόνας ἀρχαίας καὶ παντοίας.
Κι' ὄλον αὐτὸ τὸ κάλλος τῶν θαυμαστῶν εἰκόνων
δραχμὸς ὀκτὼ τιμᾶται εἰς τὰς Ἀθήνας μόνον,
εἰς δὲ τὰς Ἐπαρχίας δέκα δραχμὰς πωλεῖται,
ἀλλ' ὅμως μὴ πρὸς βᾶρος, καλλιᾶσθητοι πολῖται.

Τὸ Ἄστρ τὸ αὐριανὸν καθ' ὄλα θαυμαστὸν,
εἰκόνων δὲ ἀνάμεστον καὶ δὴ χρωματιστῶν,
ἐξαίσιον πραγματικῶς τὴν ὄψιν καὶ τὸ χρῶμα,
ἀλλὰ καὶ πλουσιώτατον τὴν χάριν καὶ τὸ σκῶμμα.

Μιὰ συγγραφὴ
πολὺ σοφῆ.

Μαρτίνου Πρεσβυτέρου μελέτη ἐμβριθῆς
περὶ Ἀυτοκρατόρων τοῦ πάλαι Βαζαντίου,
ποῦ πρέπει νὰ τὴν πάρῃ πᾶς Ἑλλῆν ἀληθῆς
καὶ ἄς λυθῇ ὁ κόμβος ἐκάστου βαλαντίου.

Μαιευτικὴ
σημαντικὴ.

Θὰ πουληθῇ βεβαίως σὰν χάσιχο ψωμί
τοῦ ἱατροῦ Τριάντη Μαιευτικὴ καινούρια,
ποῦ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ καθεμιὰ μαμμῆ
καθὼς καὶ δι' ἐκείνους ποῦ ἔχουν γεννητούρια.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομὴ
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ